

**MEGTAPASZTALNI, ÉLVEZNI
ÉS KIFEJEZNI KRISZTUST
(4)**

KULCSFONTOSÁGÚ ÁLLÍTÁSOK

Krisztus mint Jehova és mint ember is a Király,
aki ellátmányt, gondoskodást és befedezést nyújt Isten népének;
Ő a Király az uralkodáshoz, és egy ember,
aki olyan, mint menedék a szél elől és oltalom a vihar elől,
mint vízpatakok száraz vidéken,
és mint nagy kőszál árnyéka a szomszédos földön.

Ahhoz, hogy együk Krisztust mint az élet fáját,
meg kell adnunk Neki az első helyet mindenben,
vagyis az első szeretettel kell szeretnünk Őt,
szorongattatva az Ő szeretete által,
hogy mindennek tekintsük és vegyük Őt az életünkben.

Ők legyőzték a vádolót
a Bárány vére miatt
és a bizonyágtételük beszéde miatt,
és az ő lelki életüket nem szerették mind halálig.

A királyságban
az Úr nyilvánosan fog megjelenni a népének mint a nap,
de a nagy nyomorúság előtt
bizalmasan fog megjelenni a győzteseknek
mint a hajnalcsillag, hogy elragadja őket.

Isten hű Tanúja Jézus bizonyosságáért

Igeolvasmány: Jel 1,1-2. 5. 9-12; 7,9-17; 19,10

I. Krisztus Istennek a hű Tanúja, Istennek a bizonyossága és kifejeződése; az, hogy Ő kifejezi Istent, azt jelenti, hogy Ő bizonyosságot tesz – Jel 1,5; 3,14:

- A. Krisztus Istennek a Tanúja, Istennek a bizonyossága és kifejeződése; a gyülekezet Krisztusnak a bizonyossága és kifejeződése; mint ilyen, a gyülekezet Isten Krisztusban való bizonyosságának és kifejeződésének a reprodukciója – 1,5.
- B. A Jelenések könyve bemutatja nekünk a felfedett Krisztust és a bizonyosságot tevő gyülekezetet, amely Jézusnak a bizonyossága; Krisztus Istennek a bizonyossága, és a gyülekezet Jézusnak a bizonyossága, a megnagyobbodott Krisztus mint a Háromegy Isten testületi kifejeződése – Jn 1,18; 5,31-37; 8,14; Jel 1,2. 5. 9; 19,10; vö. 1Móz 1,26.

II. Jézus bizonyossága nem más, mint a hét arany mécstartó – aranyak (isteniek) a természetük szerint, ragyognak a sötétségben, és azonosak egymással – Jel 1,1-2. 9-12:

- A. Az arany mécstartó a Háromegy Istent szimbolizálja; az Atya mint a szubsztancia a Fiúban testesül meg, a Fiú mint a megtestesülés a Szellem révén fejeződik ki, a Szellem a gyülekezetekként realizálódik és fejeződik ki teljesen, a gyülekezetek pedig Jézusnak a bizonyosságát jelentik – 2Móz 25,31-40; Zak 4,2-10; Jel 1,10-12.
- B. Ahhoz, hogy megtapasztaljuk az arany mécstartókat mint Jézus bizonyosságát, Jézus testületi kifejeződését (Csel 9,4-5; 1Kor 12,12), be kell töltekeznünk Jézus Szellemével (Csel 16,7) úgy, hogy az Úr Jézus nevét hívjuk folytonosan (1Kor 12,3. 13; Róm 10,12-13; JerSir 3,55-56), és így Jézus jegyeit viseljük (Gal 6,17) mint testvérek és résztársak a szenvedésben, királyságban és kitartásban Jézusban (Jel 1,9-10).
- C. Az arany verése egy tartó megformálásához a hívők részvételét jelképezi Krisztus szenvedéseiben; minden, ami a környezetünkben történik, a vert mécstartó létrehozását szolgálja – 2Móz 25,31; Kol 1,24:
 - 1. Ha Isten megismerésére irányítjuk az értelmünket – alárendelve magunkat a Szellem belső munkálkodásának és a külső környezetnek –, akkor minden körülmény egy lehetőséggé fog válni ahhoz, hogy megismerjük Őt – Hós 6,1-3; Fil 3,10a; Ef 6,20; vö. 1Móz 41,42.
 - 2. Ha egy ember nem ismeri meg Istent az ő életében, akkor az egész életét elvesztegette; bárcsak hajlandóvá tenne minket az Úr arra, hogy elfogadjuk az Ő bánásmódját a körülményeinkben, hogy így jobban megismerhessük Őt – 2Kor 4,16-18; 12,7-9; vö. Ésa 7,14-15; 2Kor 5,14-15.
 - 3. A dolog lényege az, hogy vajon szembetalálkozunk-e vagy nem az Úrral mint a nagy világossággal a nehézségek és a próbatételek közepette; a szenvedés megértetheti velünk azt, amit máskülönben nem tudnánk megérteni – 1,8-9; vö. Ef 1,17; Lk 1,78-79.
- D. Az arany mécstartók ragyogása azért van, hogy az emberek megláthassák a látást a dicsőséges Krisztusról mint az ember Fiáról, aki közöttük jár; azáltal, hogy megismerjük az Urat a gyülekezetek közepette mint az örökkön örökké Élt, bizonyosak lehetünk az Ő jelenlétéről a szellemünkben mindenkor; Ő mindenkor él, hogy közbenjárjon értünk, Ő most megjelenik Isten színe előtt értünk, és Ő soha nem fog cserben hagyni, sem elhagyni minket – Jel 1,12-18; 2,1; 2Tim 4,22; Héb 7,25; 9,24; 4Móz 6,22-27; 5Móz 31,6.
- E. Az arany mécstartók hét mécsének ragyogása, az, hogy az Úr Jézus közöttük jár az Ő tűzlánghoz hasonló hét szemével, ragyogó bronzhoz hasonló lábaival, és az Ő arcának mint a napnak a ragyogása azt mutatja, hogy egyre többre van szükségünk az Úr ragyogásából nap mint nap a mindennapi életünkben és gyülekezeti életünkben az Ő egyre több pásztrolásához – a megmentő, visszaállító, felelevenítő és istenesítő munkájához – Jel 1,14b-15a. 16b; 4,5; 5,6; Lk 1,78-79; 2Kor 4,6-7; Mal 4,2; Péld 4,18; Zsolt 22. címe [Kecskeméthy: 1. vers]; 80,1-3. 7. 15-19.

F. A megvilágosodás Isten irgalmán múlik; amikor csak Isten eljön, és az irgalmát adja, akkor az Ő tekintetének világossága a mi világosságunk, az Ő megjelenése a mi látásunk, és az Ő jelenléte a mi nyereségünk – Róm 9,15; Csel 9,3-4; Ésa 50,10-11; 4Móz 6,25-26:

1. Ahhoz, hogy megvilágosodjunk, akarnunk kell és el kell fogadnunk az Úr ragyogását, eltökélve a szívünket, hogy egyszerű legyen az Úr kizárólagos, minden vágyunkkal történő keresésében – Zsolt 139,23-24; Fil 2,12-16; 2Krón 12,14; 16,12; 34,1-3; Zsolt 27,8; 73,25; Lk 11,33-36.
2. Ahhoz, hogy megvilágosodjunk, meg kell nyitni magunkat az Úr számára, a szívünket Őfelé kell fordítanunk, és Őelé kell helyeznünk magunkat minden fenntartás vagy vonakodás nélkül; azok, akik bezárják magukat az Úr számára, jártasak mások elítélésében és kritizálásában – 2Kor 3,16; Péld 20,27; Mt 7,1-5; Lk 6,36-37. 41-42.
3. Ahhoz, hogy megvilágosodjunk, véget kell vetnünk magunknak; ez azt jelenti, hogy véget kell vetnünk a nézeteinknek, annak, hogy milyen módon nézünk dolgokra, az érzéseinknek, az ötleteinknek és a véleményeinknek; amikor egy ember, aki teljesen leállt, az Úr elé jön, akkor ő rendkívül egységes és egyszerű tud lenni az Úr beszédének befogadásában – 10,38-42; Jn 11,21-28; Ésa 40,31; Mt 5,3; Lk 18,15-17; Ésa 66,1-2.
4. Ahhoz, hogy megvilágosodjunk, nem szabad vitatkoznunk a bennünk beszélő Szellem világosságával, és nem szabadna vitatkoznunk a Szellem kívül szoló szolgálóival – Csel 22,10; Én 5,4-6; 2Kor 10,3-5; 11,2-3; 4Móz 16,1-7. 31-39; 17,1-8; vö. 2Móz 33,11-14.
5. Ahhoz, hogy megvilágosodjunk, folyamatosan a világosságban kell élnünk – Ésa 2,5; 1Jn 1,7; Hébr 9,14; 10,22; Mt 5,3. 8. 14; Zsolt 119,105; Jel 1,20; Zsolt 36,8-9.

III. Jézus bizonyága nem más, mint az Istent a templomban szolgáló nagy sokaság, Isten megváltottainak egész Teste, akik elragadtattak a mennyekbe, hogy élvezzék Isten gondoskodását és a Bárány pásztorlását az összes, a mennyekben és Krisztusban lévő szellemi áldással, ami ma élvezhető – Jel 7,9-17; Ef 1,3; Gal 3,14; 1Móz 12,2; vö. Jel 21,3-4; 22,3-5; Ésa 49,10:

- A. A nagy sokaságot azok alkotják, akik a Bárány vérével lettek megvásárolva minden nemzetből, törzsből, népből és nyelvből, hogy a gyülekezet alkotórészei legyenek – Jel 7,9a; 5,9; Róm 11,25; Csel 15,14. 19; 1Kor 6,19-20.
- B. „Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták az ő ruháikat, és megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében” – Jel 7,14:
1. A nagy nyomorúság a 14. versben a nyomorúságokra, szenvedésekre, üldöztetésekre és csapásokra utal, amelyeket Isten megváltott népe a korokon át megtapasztalt – Jn 16,33.
 2. A Bárány vére megválaszolja Isten előtt az ördög ellenünk felhozott összes vádját, és győzelmet ad nekünk őfelette (Jel 12,11); a megváltó Krisztus mint a vérnek minden bűnünkhöz és tisztátalanságunkhoz megnyílt kútfője miatt (Zak 13,1; Jn 19,34) az alá a vér alá merülhetünk, elveszthetjük az összes bűnös feltunkat (1006. ének, 1. strófa [angolból szó szerinti ford.]), és felkelhetünk, hogy Isten saját világosságában járjunk a világ és bűn felett, megújult szívvel és fehér ruhákkal, valamint a bensőnkben trónra emelt Krisztussal (1010. ének, 3. strófa, [angolból szó szerinti ford.]).
 3. Amikor megmossuk a ruháinkat, akkor az azt jelenti, hogy tisztának őřizzük meg a magaviseletünket a Bárány vérenek mosása révén; ez megadja nekünk a jogot arra, hogy élvezzük az élet fáját, és belépünk az élet városába mint Isten örököseivel a tartományába – 1Jn 1,7; Jel 22,14.
- C. A nagy sokasághoz tartozók a trón előtt és a Bárány előtt pálmaágakkal a kezeikben állnak – 7,9b:
1. A pálmaágak a győzelmünket jelképezik a nyomorúság felett, amelyen keresztülmertünk az Úrért; a pálmafák a megöntözöttség révén elnyert meglegedés jelei is – 14. vers; vö. Jn 12,13; 2Móz 15,27.

2. A Hárommegy Istenben mint Isten templomában éjjel és nappal szolgálni fogunk Neki, hogy élvezzük Őt mint az örökkévaló sátoros ünnepet, és hogy a pálmafához hasonlóan viruljunk életben – Jel 7,15a; 3,12; 3Móz 23,40; Neh 8,15; Zsolt 92,12-13; Jn 7,2. 37-39; Róm 1,9; Kol 2,19.
 3. A szolgálatunk az időben ma előkészületet jelent az örökkévalóságban való szolgálatunkhoz; Isten egyedüli célja az időben, hogy nap mint nap kitöltse Magát belénk; amikor Isten belénk jön, és kijön belőlünk, akkor az szolgálat – Mt 25,19-23; Jn 7,37-39.
- D. Nem fogunk éhezni vagy szomjazni többé – Jel 7,16b:
1. Az éhezés és a szomjazás azt jelenti, hogy van egy olyan reménységünk, ami még nincs megelégtve; Krisztus azt ígéri, hogy mindenki, aki hisz Őbelé, meg fog elégedni, és meg fogja kapni Őt a megelégtető életként – Jn 6,35.
 2. Amikor kapcsolatba lépünk Istennel a Szellemmel a szellemünkben, akkor az azt jelenti, hogy iszunk az élő vízből, és amikor az élő vízből iszunk, akkor az azt jelenti, hogy igazi imádatot adunk Istennek – 4,13-14. 23-24.
- E. A tűző nap és a perzselő hőség nem fog ránk sújtani – Jel 7,16b:
1. A Bárány-Isten, aki a trónon ül, sátorozni fog felettünk, beárnyékolva minket Önmagával – 15b. vers; 2Kor 12,9.
 2. Egyféle élet van, ami Isten beárnyékolása alatt áll – egy olyan élet, amely el van rejtve Istenben – Zsolt 36,7-9; Ef 6,17; Zsolt 91,1; 17,8; 57,1; Ruth 2,12.
 3. Krisztus mint Jehova és mint ember is a Király, aki ellátmányt, gondoskodást és befedezést nyújt Isten népének; Ő a Király az uralkodáshoz, és egy ember, aki olyan, mint menedék a szél elől és oltalom a vihar elől, mint vízpatakok száraz vidéken, és mint nagy kőszál árnyéka a szomjúhozó földön – Ésa 32,1-2.
- F. A Bárány, aki a trón közepette van, pásztornak fog minket, és az élet vizeinek forrásaihoz fog vezetni minket – Jel 7,17a:
1. A pásztorkodás magába foglalja az etetést; Krisztus pásztorkodása alatt „nem szűkölködöm” – Zsolt 23,1.
 2. Mi soha nem fejleszthetjük magunkat, és szükségünk van egy pásztorra, hogy mindenkor etessen minket; Ő eteti a bárányokat a saját tapasztalatával mint Istennek a Báránya, aki Isten trónján van Isten házában és Isten házáért – 2-6. vers; Jel 22,1.
- G. Ő minden könnyet el fog törölni a szemeinkről – 7,17b:
1. A könnyek elkerülhetetlenek ebben a korban, de a könnyeink Isten tömlőjébe szednek, és feljegyzésre kerülnek az Ő könyvében – Hébr 5,7; Csel 20,19. 31; Zsolt 56,8; vö. Mal 3,16.
 2. Mivel a Bárány ellát minket az élet vizeivel a megelégedésünkhöz, a könnyek vize eltöröltetik – Jer 9,1; 2,13; vö. 15,16; JerSir 3,21-25. 55-56.
 3. Hála Istennek, hogy a szomorúság napjai és a szomorúság dolgai nem fognak fennmaradni; a világ múlófélben van, és mi áldottak vagyunk, hogy ihatunk az áramló Hárommegy Istentől, amíg az örökkévaló élet összességévé, az Új Jeruzsálemmé, nem válunk – Jn 4,14b.